

lysning. Endelig staaer der i den nye § 16: Tilsynsmyndighederne er under Ansvar efter Straffelovens § 139 pligtige til overfor alle uvvedkommende at hemmeligholde, hvad de gennem deres Tilsynsvirksomhed er blevet vidende om“. De forskellige Skattemyndigheder rundt om i Landet kan altsaa ikke gennem disse Tilsynsmyndigheder faa nogen Oplysning om, hvad der kan læses ud af Kuponhæfterne. Dernæst er de unge Mennesker, som skulde føre Tilsynet, blevet erstattet af en Kontorchef og en Fuldmægtig.

Der bliver nu kun tilbage, synes det mig, naar man overhovedet skal have et saadant særligt Tilsyn, at sørge for at spærre Adgangen for det til gennem den Viden, det derved erhverver sig, at spekulere. Man har sikkert fra Landstingets Side troet, at det i saa Henseende kunde være tilstrækkeligt, naar man indsatte den nævnte Bestemmelse; hvorefter disse Kuponhæfter og hele dette oplysende Materiale var forældet i det Øjeblik, det kom Tilsynet i Hænde, altsaa 4 Uger efter, ofte 1½, maaske 2 Maaneder. Det er imidlertid en — naturlig — populær Misforstaaelse, at naar man først faar disse Kuponhæfter saa sent, kan man ikke deraf faa nogen Dessin, der kunde være af nogen Betydning for Spekulationen. Men det er langt fra Tilfældet. Sagen er den, at de Embedsmænd, der er beskæftigede med Tilsynet, vil faa en Viden, som ingen anden for Øjeblikket har, og som alle Spekulanter, om jeg saa maa sige, vilde slikke alle 10 Fingre efter. Og om de faar den bagefter, er i og for sig ligegyldigt, hvad jeg skal forklare. De vil nemlig igennem længere Tid — og det er væsentligt det, som det kommer an paa — kunne følge Gangen i fortsatte Aktiekøb eller fortsatte Aktiesalg. De vil faa den Viden, som turde være den mest vejledende for Spekulanterne, nemlig en Viden om, hvem det er, der staaer bag ved disse Køb. De faar med andre Ord et enestaaende Indblik i Kulisserne, det Indblik, som Spekulanter altid er ude efter. De vil — lad os nu sige, at de gaar systematisk til Værks — maaske slet ikke begynde at spekulere det første Aar, men de vil studere deres Materiale grundigt igennem, saa de kender alle personlige Forhold og ved, hvorledes Spekulationen foregaar i hvert enkelt Aktieselskabs Aktier, og saa vil de i øvrigt følge med paa Børsen. De vil derved faa et nøje Kendskab til, at naar Per køber, saa er det for Poul, og naar Christen køber, saa er det for Mads, og derigennem vil de have lagt Mærke til, hvilke Indvirkninger disse Køb har paa Papiernes Kurs, naar den er i Marken, og naar den er i Marken o. s. v. Med andre Ord, disse Mennesker vil i en

ganske enestaaende Grad blive sat i Stand til at spekulere. Og det kan selvfølgelig — det tror jeg, alle de, der tænker over disse Forhold, vil indrømme — umuligt være Mening, og det vil sikkert heller ikke være Finansministerens eller Finansministeriets Mening. Det er klart, at naar man giver Embedsmænd en saa enestaaende Viden, er det, for at de kan behandle den diskretionært, og ikke for at de derigennem skal kunne erhverve sig private Fordele. For at faa dette Spørgsmaal frem til Drøftelse her i Tinget og derigennem for Offentligheden er det, jeg har stillet mit Ændringsforslag til § 16 om at indsætte et 2det Stykke i denne. Jeg har selvfølgelig ikke været blind for, at det er meget vanskeligt at give en saadan Bestemmelse Lovform, og at der som Følge deraf sikkert ogsaa kan rettes berettiget Kritik mod den Formulering, som jeg nu har valgt. Vanskeligheden bestaar deri, at et rent og skært Forbud mod Køb af Aktier vilde kunne anses for at være i visse Tilfælde et unødigt Indgreb i den paagældende Embedsmands Formuedispositioner. Man kan ikke afskære en Embedsmand fra, naar han har nogen Formue, at anlægge den i Aktier, og det skulde jo heller ikke være Meningen. Men vi ved, at praktisk og faktisk lader store Spekulationer sig ikke gennemføre undtagen gennem Marginspekulation, og man kan derfor for det første indskrænke sig til et Forbud mod Marginspekulation og for det andet til et almindeligt Forbud mod Deltagelse i Konsortiumskøb eller -salg af Aktier, hvad enten de nu foretages a meta eller paa anden Maade.

Nu kunde man sige, at en saadan Bestemmelse uden tilsvarende Straffebestemmelse ikke er saa meget værd. Men dertil vil jeg bemærke, at der er rundt omkring i dansk Lovgivning en Mængde Forbud, som ikke følges af Straffebestemmelser. Og overfor Embedsmænd vil det efter min Mening heller ikke paa nogen Maade være nødvendigt at sætte Straffebestemmelser, thi en Embedsmand udsætter sig ved at handle mod et saadant Forbud for det, som ikke kaldes en Straf i Straffelovens Betydning, men som er den værste Straf: Straf paa Pungen, nemlig simpelt hen Afskedigelse. Naar en Embedsmand, oven i Købet mod Lovens Bydende, i en saadan Stilling benytter den enestaaende Viden, han sidder inde med, til at gøre sig personlig Fordel gennem Spekulation, bør han selvfølgelig ubarmhjernt afskediges. Men det vigtigste er — saaledes ser jeg paa Sagen —, at det overhovedet kommer til offentlig Bevidsthed, ikke mindst for dem,